
Komisja Prawa Karnego

Palestra 31/10-11(358-359), 122-123

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

uwzględnił, że art. 18 prawa autorskiego w tych wypadkach, w których pozwala na umieszczanie cytat w dziedzinie piśmiennictwa, czyni to *expressis verbis* (pkt 3 i 8 art. 18). Pominięcie tego uprawnienia w pkt 5 art. 18 nie wydaje się przypadkowe i nie uzasadnia stosowania wykładni rozszerzającej.

Uznanie za przedmiot prawa autorskiego każdego ustalonego w jakiejkolwiek formie utworu wykazującego wkład twórczy, odróżniający utwór od innych dzieł tego samego rodzaju, prowadzi do wniosku, że pisma sporządzone przez adwokata w postępowaniu sądowym, administracyjnym i arbitrażowym oraz opinie prawne, a także przemówienia i porady prawne mogą stanowić utwory chronione, jeżeli spełniają ogólne wymagania stawiane przez prawo autorskie. Wymaganiom tym nie będą natomiast z reguły odpowiadały pisma procesowe adwokata ograniczające się do powołania przepisów i krótkiego wniosku lub konkluzji o szablonowym charakterze (np. wniosek o podjęcie zawieszonoego postępowania, uzasadnienie orzeczenia, odroczenie rozprawy itd).

*

W dyskusji nad referatem głos zabrał Jan Rezler.

KOMISJA PRAWA KARNEGO

Prezydium Komisji: przewodniczący Tomasz Majewski
oraz sekretarze naukowci: Stefan Bułaciński,
Janusz Eksner i Marek Maciejko.

Komitet Organizacyjny przekazał Komisji 20 referatów. Autorzy 16 referatów przedstawili tezy swoich opracowań. W dyskusji nad referatami wzięli udział liczni adwokaci uczestnicy sesji, których nazwiska w niektórych referatach są wymienione na końcu referatu (w kolejności zabierania głosu).

„Palestra” w niniejszym numerze drukuje siedem referatów.

W terminie późniejszym zostaną opublikowane — w miarę możliwości wydawniczych — pozostałe referaty (13). Lista tych 13 referatów (w układzie alfabetycznym) jest następująca:

- Stefan Bułaciński adwokat (Warszawa) — Skazania według k.k. w statystyce.
- Stefan Dałkowski adwokat (Wrocław) — Pojęcia „czyn” i „wina” w kodeksach: cywilnym, karnym i pracy.
- Janusz Eksner adwokat (Warszawa) — Czy stan nietrzeźwości zawsze powinien obciążać?

- Jan Grajewski doc. dr hab. UG, adwokat (Gdańsk) — Adwokat-naukowiec czy naukowiec-adwokat.
- Marek Maciejko adwokat (Warszawa) — Wartość zagarniętego mienia społecznego — wątpliwe kryterium.
- Tomasz Majewski dr adwokat (Radom) — Uwagi o formie i treści związku praktyki adwokackiej z nauką prawa.
- Juliusz Niekrasz dr adwokat (Katowice) — Kilka uwag o godności i prawach człowieka na tle prawa karnego.
- Henryk Nowogródzki adwokat (Warszawa) — Adwokatura na uniwersyteckich katedrach.
- Stanisław Nuszel adwokat (Bydgoszcz) — Karna odpowiedzialność nauczającego kierowania pojazdem mechanicznym (instruktora).
- Karol Pędowski adwokat (Warszawa) — Problem kary śmierci w publicystyce adwokackiej.
- Henryk Szczurek dr adwokat (Bielsko-Biała) — Dobrowolne poddanie się karze (art. 196—199 u.k.s.) w praktyce — Kilka uwag.
- Edward Szwedek dr adwokat (Poznań) — Wina w ustawie o nieletnich.
- Stefan Wurzel adwokat (Warszawa) — Czy ustawa karna skarbową wymaga dalszej nowelizacji?

KAZIMIERZ BUCHAŁA

NIKTÓRE PROBLEMY ZABÓJSTWA POD WPLYWEM SILNEGO AFEKTU

1. Uwagi wstępne

Uwzględniając dane statystyk z okresu kilkunastu lat, dojdziemy do wniosku, że tzw. zabójstwa z afektu stanowią znaczący procent wszystkich zabójstw, chociaż zmienny w czasie. Najogólniej da się zaobserwować następujący obraz ich udziału w liczbie wszystkich zabójstw: w okresie międzywojennym stanowiły około połowy zabójstw zakwalifikowanych z art. 225 k.k.,¹ w okresie środka lat pięćdziesiątych wynosiły zaledwie kilkanaście procent,² w latach sześćdziesiątych ich udział zwiększył się i do pewnego

¹ Według H. Jankowskiej (Zabójstwa i ich sprawy, Warszawa 1974, s. 19) zabójstwa z afektu stanowiły w 1937 r. 52% wszystkich zabójstw kwalifikowanych przez sądy z art. 225 k.k.

² A. Gubiński (Zabójstwo pod wpływem silnego wzruszenia, Warszawa 1961, s. 108) twierdzi, że w 1955 r. udział zabójstw z afektu w stosunku do zabójstw kwalifikowanych z art. 225 § 1 k.k. wyniósł zaledwie 11%.